

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 26. ledna 2010 o odvolání obžalovaných **L.M.** nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX a **J.P.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2009, č. j. 88 T 49/2009 – 530, **t a k t o** :

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaných L.M. a J.P. **z a m í t a j í**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní L.M. a J.P. uznáni vinnými ze spáchání trestných činů úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, 4 písm. b) trestního zákona a poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) trestního zákona, kterých se dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustili tím, že

dne 5. 5. 2009 v Brně na Zelném trhu č. 5, v kanceláři obchodního zástupce ČMSS, a. s., J.V., obžalovaný J.P., vystupující jako J.P., nar. XXXXX, uzavřel smlouvu o stavebním spoření u ČMSS č. 564162301 a dne 19. 5. 2008 obžalovaný J.P. tamtéž podal k ČMSS žádost o poskytnutí meziúvěru ze stavebního spoření ve výši 2.420.000,- Kč;

mezitím dne 13. 5. 2008 v Brně, v pobočce České spořitelny na ul. Jánské, obžalovaný L.M. vložil na účet č. XXXXX, vedený na jeho jméno, který založil dne 21. 4. 2008, částku 15.200,- Kč, a tentýž den tamtéž zadal příkaz k úhradě částky 15.000,- Kč a dne 23. 6. 2008 na pobočce ČS v Husovicích příkaz k úhradě částky 1.300,- Kč v obou případech ze svého účtu na účet, vedený u ČMSS č. XXXXX;

následně dne 27. 6. 2008 uzavřel obžalovaný J.P., vystupující pod identitou J.P., nar. XXXXX, s Českomoravskou stavební spořitelnou, a. s., úvěrovou smlouvu č. XXXXX o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření ve výši 2.420.000,- Kč, účelově určeného na nákup staršího bytu, při uzavírání smlouvy obžalovaný J.P. předložil falešné potvrzení o výši příjmů na jméno J.P., údajně potvrzené společností XXXXX, falešné výplatní lístek J.P. ve společnosti XXXXX, falešný přehled vyměřovacího základu zaměstnance J.P. od Okresní správy sociálního zabezpečení Strakonice, falešnou Smlouvu o uzavření budoucí kupní smlouvy ze dne 27. 5. 2008 k bytové jednotce 3+1 na ulici Milénova č. 2 v Brně, kterou měli uzavřít J.P. a majitel bytu O.N., nar. XXXXX, falešnou Smlouvu o zřízení zástavního práva k věci nemovité č. XXXXX ze dne 2. 7. 2009; dále předložil falešný cenový odhad znalce Ing. Pavla Sedláka k uvedené bytové jednotce č. XXXXX;

vedle toho obžalovaný J.P. dne 3. 7. 2008 v Brně uzavřel znovu pod identitou J.P. s Kooperativa pojišťovnou pojistnou smlouvu č. XXXXX k uvedené bytové jednotce, u které bylo pojistné plnění vinklováno ve prospěch ČMSS, a. s., téhož dne požádal o přijetí do smlouvy o skupinovém pojištění klientů ČMSS u pojišťovny R+V Lebensversicherung AG (ve které označil jako dalším oprávněnou osobu bývalou přítelkyni V.N.);

následně na základě předložených falešných písemných materiálů došlo ke vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí k bytové jednotce 3+1 na ulici v Brně Milénova č. 2 ve vlastnictví O.N.ve prospěch ČMSS, a. s.,

po schválení úvěru byla ze strany ČMSS, a. s., na základě žádosti obžalovaného J.P. o čerpání úvěru dne 11. 7. 2008, převedena úvěrová částka 2.407.900,- Kč na bankovní účet č. XXXXX, vedený u České spořitelny, a. s., na jméno L.M., ze kterého dne 18. 7. 2008 na pokladně pobočky ČS na ulici Jánská č. 6 v Brně L.M. vybral částku 2.350.000,- Kč,

čímž poškozené ČMSS, a.,s., se sídlem Vinohradská 3218/169, Praha, způsobili škodu ve výši 2.407.900,- Kč; vkladem zástavního práva do katastru nemovitostí k bytu o velikosti 3+1 na ulici Milénova v Brně ve prospěch ČMSS, a. s., bylo vlastníku bytu O.N. znemožněno volně a svobodně nakládat se svým majetkem; osobní údaje J.P. byly zneužity k vylákání úvěru a J.P. byl vystaven možným nárokům ČMSS, a. s., a při obraně proti těmto nárokům J.P. musel na nezbytné právní zastoupení, vystavení nového občanského průkazu a za komunikační služby vynaložit částku 16.319,- Kč.

Obžalovanému L.M. byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, jehož výkon mu byl stanoven na zkušební dobu v trvání pěti roků a současně nad ním byl vysloven dohled probačního úředníka.

Obžalovanému J.P. byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti roků, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

Oba obžalovaní byli zavázáni povinností zaplatit poškozeným ČMSS, a. s., se sídlem v Praze 10, škodu ve výši 2.407.900,- Kč a J.P. škodu ve výši 16.319,- Kč.

Proti rozsudku podali včas odvolání oba obžalovaní. Odvolání směřují do výroku o vině, trestu i náhradě škody.

Oba obžalovaní v podaných odvolání uvádí, že se trestné činnosti nedopustili. Soud I. stupně jejich vinu postavil výhradně na výpovědi svědka J.V.. Žádné jiné důkazy je však ze spáchání trestné činnosti neusvědčují. Nalézací soud důkazy vyhodnotil v jejich neprospěch a porušil tak ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Oba navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a bylo postupováno podle § 226 písm. c) trestního řádu.

Z podnětu obou podaných odvolání přezkoumal krajský soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků o vině i uložených trestech, jakož i správnost postupu řízení, které těmto předcházelo a dospěl k závěru, že jsou nedůvodná.

Předně je nutno konstatovat, že napadený rozsudek je výsledkem řízení, ve kterém bylo postupováno zcela v souladu s trestním řádem a nedošlo v něm k žádným procesním vadám, v důsledku kterých by bylo namísto jeho zrušení z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

Nalézací soud ve věci provedl všechno potřebné dokazování tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ani jeden z obžalovaných se v podaném odvolání nedomáhá provádění dalších důkazů.

Všechny důkazy, které byly provedeny soudem I. stupně v souladu s trestním řádem, byly vyhodnoceny v intencích ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, když v jeho postupu nebylo shledáno nic, co by odporovalo zásadám formální logiky. V odůvodnění napadeného rozsudku soud I. stupně vyložil, jakými úvahami se řídil při hodnocení jednotlivých důkazů, proč neuvěřil obhajobě obžalovaného L.M.(obžalovaný J.P. využil svého práva a odmítl k věci vypovídat) a z jakých důvodů dospěl k závěru o vině obou obžalovaných. Správně je soudem I. stupně poukazováno zejména na výpovědi svědka J.V. a na výsledky rekoalice, která byla s tímto v přípravném řízení provedena. Není možné přehlédnout rovněž záznamy telekomunikačních hovorů, tak jak je na ně poukazováno na č. l. 8 odůvodnění napadeného rozsudku. Navíc pak nelze nevidět ani provázanost jednání obou obžalovaných, neboť původní majitelkou bytu O.N. byla matka obžalovaného M.

Také další, ve věci provedené důkazy, a to zejména výpovědi svědků J.P., O.N. a listinné důkazy, a to smlouvy o budoucí kupní smlouvě a o zástavním právu a výpisy obrátů ze sporožirového účtu, jednoznačně svědčí o vině obou obžalovaných a jsou v rozporu s obhajobou, uplatňovanou obžalovaným L.M..

Soudu I. stupně v žádném případě nelze vytýkat to, že by všechny provedené důkazy vyhodnotil výhradně v neprospěch obou obžalovaných, tak jak je v podaných odvolání dovozováno. Za situace, kdy soud I. stupně ve věci provedl všechno potřebné dokazování a důkazy náležitým způsobem vyhodnotil, nebylo důvodu podaným odvoláním vyhovět. Je totiž výsadním právem soudu I. stupně provedené důkazy hodnotit a odvolacímu soudu nepřisluší z podnětu podaných odvolání měnit skutkové, resp. právní závěry jen proto, že by případně hodnotil tyto jinak. V daném konkrétním případě se ale odvolací soud zcela s argumentací soudu I. stupně, která je obsažena v odůvodnění napadeného rozsudku, ztotožňuje.

Ze správně zjištěného skutkového stavu věci vyvodil soud I. stupně i odpovídající závěry právní. Věnoval náležitou pozornost jak objektivní stránce trestných činů úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, 4 písm. b) trestního zákona, tak i trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) trestního zákona. V jednání obou obžalovaných bylo nutno spatřovat úmysl přímý ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) trestního zákona, a to právě z důvodů rozvedených v odůvodnění napadeného rozsudku na č. l. 11, 12 tohoto.

Vzhledem k tomu, že dnem 1. 1. 2010 nabyl účinnosti zákon č. 40/2009 Sb., tj. trestní zákoník, podle kterého se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán a podle pozdějšího tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější (§ 2 odst. 1 trestního zákoníku), odvolací soud zkoumal, zda pozdější právní úprava není pro obžalované příznivější.

Podle § 250b odst. 4 trestního zákona bylo možné pachateli trestného činu úvěrového podvodu uložit trest odnětí svobody v trvání dvou až osmi roků.

Podle § 211 odst. 5 trestního zákoníku je možno za zločin úvěrového podvodu uložit trest odnětí svobody v trvání dvou až osmi roků.

Podle § 209 odst. 1 trestního zákona bylo možné pachateli trestného činu poškozování cizích práv uložit trest odnětí svobody až na dvě léta nebo peněžitý trest.

Podle § 181 trestního zákoníku je možné uložit pachateli přečinu poškození cizích práv trest odnětí svobody až na dva roky nebo zákaz činnosti.

S ohledem na ustanovení § 2 odst. 1 trestního zákoníku je tedy zřejmé, že při právní kvalifikaci jednání obou obžalovaných bylo třeba vycházet z trestního zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, tedy podle trestního zákona a nikoli podle trestního zákoníku.

Ze všech výše uvedených důvodů byl výrok o vině shledán jako správný a byl potvrzen.

Při ukládání trestu soud I. stupně respektoval ustanovení §§ 23 odst. 1 a 31 odst. 1 trestního zákona. U obou obžalovaných přihlédl jak k okolnostem polehčujícím, tak i k okolnostem přitěžujícím.

Obžalovanému L.M. polehčovalo to, že doposud nebyl soudně trestán. Přitěžující skutečností byla výše způsobené škody a spáchání dvou trestných činů. Obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody při samé dolní hranici zákonné trestní sazby, a to v trvání třiceti měsíců, ještě s podmíněným odkladem na delší zkušební dobu v trvání pěti roků a současným vyslovením dohledu probačního úředníka. S ohledem na výši způsobené škody, i na souběh dvou trestných činů, rozhodně tento trest nelze považovat za nepřiměřeně přísný.

Na straně obžalovaného J.P. nebylo možno shledat žádnou polehčující skutečnost. Přitěžující skutečností bylo naopak to, že obžalovaný byl v minulosti soudně trestán. Trestné činnosti se pak dopustil nedlouho poté, kdy jeho předchozí odsouzení nabylo právní moci. Je tedy zřejmé, že obžalovaný si žádné ponaučení z uložení předchozího nepodmíněného trestu odnětí svobody nevzal. Trest odnětí svobody, uložený v polovině zákonné trestní sazby § 250b odst. 4 trestního zákona, proto nelze hodnotit jako nepřiměřeně přísný, a to i s ohledem na výši způsobené škody, která několikanásobně přesahuje hranici škody značné ve smyslu ustanovení § 89 odst. 11 trestního zákona. Pro výkon uloženého trestu byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 39a odst. 2 písm. c) trestního zákona zařazen do věznice s ostrahou.

Správný je rovněž i výrok o náhradě škody. Poškozená ČMMS, a. s., se sídlem v Praze 10, stejně tak jako J.P. se řádně a včas připojili se svými nároky na náhradu škody k trestnímu řízení. Provedeným dokazováním pak bylo prokázáno, že oba obžalovaní společným jednáním škodu, specifikovanou ve výroku o vině a v návaznosti na to ve výroku o náhradě škody, protiprávním jednáním způsobili. Namísto tedy bylo rozhodnout podle § 228 odst. 1 trestního řádu.

Z důvodů, rozvedených výše, byla odvolání obžalovaných L.M. a J.P. podle § 256 trestního řádu jako nedůvodná zamítnuta.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný (§ 139 odst. 1 písm. a), § 140 odst. 1 písm. a) trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a) trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán
- čeho se dovolatel domáhá
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-1/ nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Krajský soud v Brně
dne 26. ledna 2010

JUDr. Vlastimír Čech v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Markéta Jirsová

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Požárová